

[Ib Thyregød.]

gatoriske, men legepladser og friarealer er ikke obligatoriske, medmindre kommunerne stiller kravet.

Derfor må kommunerne i højere grad ind i billedet på dette område og må stille sådanne krav i forbindelse med nybyggeri, for man må regne med, at måske nok nogle, men ikke alle bygherrer vil leve op til det naturlige krav om at indrette sådanne steder på det naturligvis ofte kostbare areal. Når man diskuterer disse spørgsmål om legepladser og friarealer, kan man naturligvis mene, at der bør stilles sådanne krav til nybyggeriet, men problemet opstår jo i højere grad, hvor der er tale om gamle boliger, gamle ejendomme, hvor der ikke er mulighed eller dog kun ringe mulighed for at indrette sådanne friarealer.

Jeg mener for så vidt, at en lovgivning bør beskæftige sig med spørgsmålet om nybyggeriet, men også med spørgsmålet om de ældre ejendomme, og jeg minder i denne forbindelse om, at vi for nogen tid siden vedtog bestemmelser om gårdrydning, således at man for brokvarterernes vedkommende altså har mulighed for gennem disse nye tilskud til gårdrydning at etablere legepladser eller friarealer i det omfang, det er muligt. Det er jo de byplanmæssige forsømligheder fra fortiden, der hviler over disse kvarterer og har skabt hele vores saneringsproblem i brokvartererne. Jeg mener derfor, det er nødvendigt både at se på nybyggeriet og at se på, på hvilken måde man kan støtte bestræbelserne inden for de nu udbyggede bydele, f. eks. i København.

Men der er nogle problemer, som jeg synes man yderligere kan nævne, når man taler om nærrekreative områder, legepladser og friarealer, for det er jo sådan set ikke alene et spørgsmål for børn, men også til en vis grad et spørgsmål for voksne, at også de får lejlighed til at komme på sådanne friarealer. Jeg tænker på byernes parker, jeg tænker på vore statsskove, som jo selvfølgelig ofte ligger i en vis afstand fra byerne. Men parkerne ligger i byerne, og parkerne er ofte for dårligt udnyttet med henblik på det formål at skabe legemuligheder for børnene, legepladser og andre steder, hvor børnene kan udfolde sig. Det samme gælder sådan set for statsskovene, som har bevaret en vis lukket karakter, og hvor der ligesom heller

ikke er de muligheder til stede, som vel ret billigt kunne indrettes mange steder. Jeg tænker også her på den tanke, som vi havde fremme i forbindelse med behandlingen af naturfredningsloven: den ændring, der blev vedtaget vedrørende de såkaldte naturparker. Det var jo meningen, at statsskovene skulle indgå som en del af disse naturparker, og at en del af disse naturparker, som man kender det i andre lande, f. eks. i USA, skulle anvendes til rekreative formål både for børn og voksne.

Jeg skal også nævne en anden ting, nemlig spørgsmålet om anvendelsen af offentlige bygninger til disse formål. Skolerne anvendes jo i skoletiden, men står lukkede uden for skoletiden. Nu er det jo sådan, at man allerede har været inde på i et vist omfang at åbne skolerne uden for skoletiden for børnene; det gælder ikke alene legepladserne, men også selve skolerne. Der er selvfølgelig visse praktiske problemer i denne forbindelse, men man bør arbejde videre med at skabe sådanne muligheder, også fordi børnene derigennem vil få et andet og bedre forhold til skolen; skolerne bør åbnes også uden for skoletiden for fritidsklubber og andre aktiviteter, således som det allerede er i gang. Man kunne måske også tænke sig, at visse andre offentlige bygninger efter omstændighederne kunne anvendes til sådanne formål, men det er altså i særlig grad skolerne, jeg her tænker på.

Jeg mener, problemet er vigtigt, og jeg synes, det er rigtigt, at fru Hanne Reintoft rejser spørgsmålet. Også jeg er enig i, at der skal ske ændringer i lovgivningen for at forbedre forholdene for børn og for så vidt også for voksne og skabe bedre friarealer, flere rekreative muligheder både inden for nybyggeriet og inden for de gamle ejendomme.

Jeg mener, at den arbejdsgruppe, som nu arbejder med spørgsmålet, skal arbejde videre og eventuelt supplere sig med personer uden for den nuværende kreds, som beskæftiger sig med det, således at man får sagskundskaben bredt ind i feltet. Men jeg mener, at man så til gengæld ikke skal gå ind i en kommissionsundersøgelse for ikke at vidtløftiggøre sagen, men se at få gennemført nogle af disse foranstaltninger bl. a. i forbindelse med en revision af landsbyggeloven.